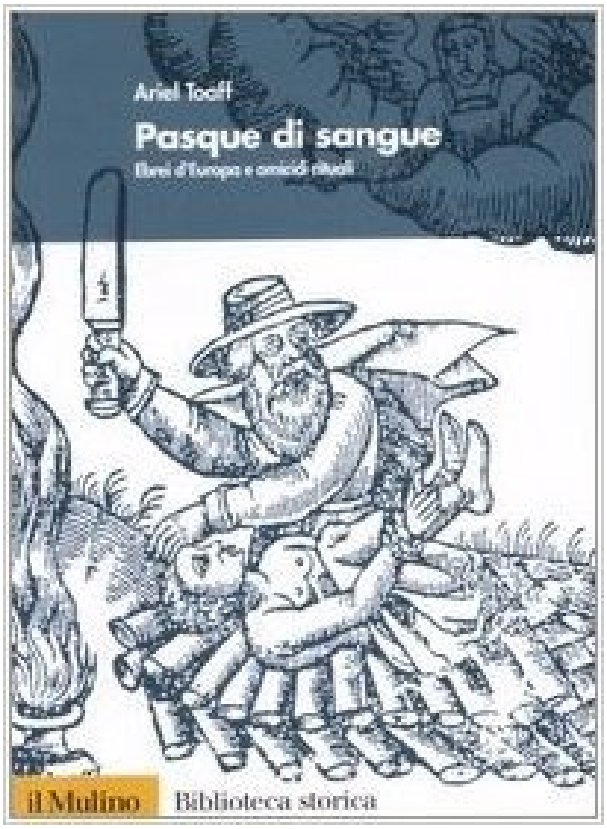
17.05.2026 г. / 22:36:37

Вяра

Еврейските ритуални убийства

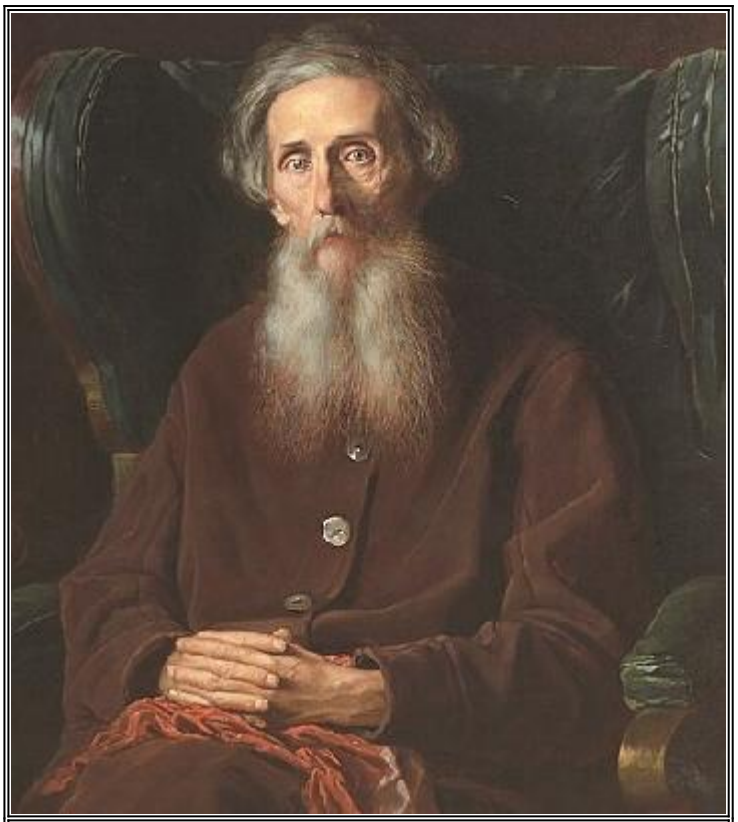

Основният документ, доказващ неопровержимо юдейските окултни зверства и убийства на европейски и християнски деца е еврейската книга „**Кървава пасха**. Европейските евреи и ритуалните убийства” (Pasque di sangue. Ebrei d'Europa e omicidi rituali) на техния учен от израелския университет „Бар Илан” – Ариел Тоаф. Материала фактически представлява самопризнание, извършено от виден еврейски професор по средновековна история, който освен това е син на един от най-влиятелните равини и „патриарси“ на икуменическия религиозен синкретизъм – Елио Тоаф. За да добием представа за какъв виден деец на религията на антихриста става въпрос, ще спомена, че Елио е бил главен равин на Рим в продължение на 51 години и през 1986 г., за първи път в историята, приема в Голямата Римска синагога самия папа, като съмолителства вътре с Йоан Павел II, което представлява крайно оскверняване на римския архиепископски престол.

В книгата „Кървава пасха” професор Ариел Тоаф разглежда съдебни процеси и документи от XV век, свързани с ритуалното убийство на италианското детенце Симонино от Тренто. Според анализа на Тоаф, доказателствата по процеса отразяват реални действия на определени юдейски секти.

Израелския професор пише също, че ашкеназките юдеи притежават ритуална „култура на кръвта“, която включва обреди с използване на изсушена човешка кръв, добита от християнски деца, употребявана за медицински и магически цели.

Показателно е, че малко след издаването на книгата Ариел Тоаф е принуден да я изтегли от продажба, за да я преработи и да прекрати преподавателската си дейност.

Владимир Иванович Дал

Друг важен исторически документ, съдържащ доказателства за еврейските окултни ритуални убийства е книгата „Разискване за еврейските убийства на християнски деца и употребата на кръвта им“, написана през 1844 г. от бележития руски учен академик, лекар, лексикограф, езиковед, етнограф и писател Владимир Иванович Дал. За своя фундаментален труд „Тълковен речник на живия великоруски език“ В. И. Дал е награден с премия от Императорската академия на науките и със званието „почетен

академик“.

Известният руски учен е записал следното в своята книга:

„У всички народи, където живеят евреи, съществува от незапомнени времена предание, че те умъртвяват по мъчителен начин християнски деца, нуждаейки се за свои тайнствени обреди от невинна християнска кръв...

Не само гласът на народа обвинява евреи в такова ужасно дело, но има и множество заведени съдебни дела срещу техни представители за такива престъпление...

не подлежи на никакво съмнение, че от време на време се намират трупове на безследно изчезнали момченца, в такъв обезобразен вид и с такива признаци на употребено насилие, които напълно се съгласуват с вида мъченическа смърт и този род убийство, в което обвиняват някои евреи...

Тези специфични престъпления стават изключително и само в такива места, където живеят евреи; затова човек се пита: ако обвиненията към юдеите са несправедливи, то тогава на какви обстоятелства да се препишат възобновяващите се след време случаи на намерени мъртви младенци, обмислено, умишлено и продължително мъчени до смърт, джобовете им обърнати, кожата силно протрита, синини от завързване, еврейско обрязване, езика отрязан, цялото тяло надупчено и т.н.?

Какъв повод може да се измисли за такова злодейско изтезание на дете, ако това не е убийство по религиозни причини?

Такива убийства се повтарят на различни места, по различно време и са извършвани по един и същи начин!

Слабото, неудовлетворително разследване на

следователите, разни еврейски хитрини и уловки, наглото и упорито мълчание, нерядко подкуп, увереността на голямата част от образованите хора, че обвиненията са „гнусна клевета“ и, накрая, човеколюбието на законите не само спасяват всеки път евреите убийци от заслужено наказание, но те почти винаги са успявали да обвинят своите уличители в клевета, и дори успели да издействуват в 1817 г. Височайша заповед, с която било забранено дори да се подозират евреите в подобни престъпления, а мнението, че се нуждаят от християнска кръв, било наречено предразсъдък.

Валаам, призван да прокълне еврейския народ, се отказва от това и му въздава вдъхновена похвала, употребявайки няколко иносказания. Той казва, между другото:

„Ето, един народ се подига като лъвица и се изправя като лъв; няма да легне,.. докле не се напие с кръвта на убитите.“ (Книга Числа, глава 23:24).

Смята се, че това е източникът за нечовешкия обряд. Тълкувателите приемат този иносказателен текст в прекия му смисъл и обясняват, че кръвта на врага е християнската кръв (евреите считат за първи враг християнина) и са длъжни да се наситят с кръвта му.

Друга причина: Спасителят казал на учениците си: „това е Моето тяло... това е Моята кръв на новия завет“, на което се основава у нас причастието със светите тайни, като тялото и кръвта на Христа. **За поругание на това свято действие**, **евреите от фанатичната секта на хасидите смесват християнска кръв на мъченик в своите хлебчета, и казват: така ще ядем тялото и кръвта им, както е заповядал и пророк Валаам**. Много писатели от изминалите две столетия са писали по този въпрос и са изобличавали с това евреите в мъченическо убиване на християнски младенци и употребяването на кръвта им.

Талмудът, съставен от разни предания и допълнения в първия век на християнството, е надъхан с такава злоба против всички друговерци, и в особеност против християните, че няма злодеяние, което не би допускал против тях. А Вавилонският Талмуд , завършен в V столетие, се състои от 36 тома и съдържа неимоверно безсмислено, безобразно и безнравствено кълбо от умопобъркващи изродени фанатични мисли...

Пълните книги на Талмуда, без поправките, били скрити в полските владения, където евреите живеели по-свободно и надзорът бил слаб. Тук се скрили и по-суеверните, упорити юдейски фанатици,.. има много тълковни книги за равини, до 50 тома, държани в голяма тайна. Съществува и особена, "кабалистическа наука", служеща за обяснение, по произвол, на тъмните места в Талмуда. Затова той е недостъпен даже за учените филолози,.. *(Фактически тези факти, изложени от В. Дал, дават обяснение за местата и причините за възникване на най-извратените форми на юдейско сектантство – хасидизма и неговото изчадие „Хабад Любавич“ – б.р.).*

При евреите има и устни предания и учения, съхранявани в тайна, но разказвани понякога от покръстили се евреи.

Към числото на последните принадлежи, например, бившият равин, монахът Неофит, написал в 1803 г. на молдовски книгата „Опровержение на еврейската вяра“... Там се говори „за кръвта на християни, похищавана от евреи и нейното употребяване“; описвайки всички подробности на този чудовищен обряд, монах Неофит заключава: „Когато достигнах тринадесетгодишна възраст (пълнолетието при евреите), баща ми ми откри „**тайнството за кръвта**“, под заплахата на страшни проклятия, ако аз на някого, даже и на братята си, доверя тази тайна; ако след време имам деца, имам право да я доверя само на едно от тях, на най-

надеждното, умното и твърдото във вярата. Аз бях, и сега се намирам, в голяма опасност за разкриването на тази тайна; но, познавайки истинната вяра и обръщайки се към моя Спасител, на Него полагам моята надежда“.

Неофит обяснява: „Писаното за обряда в книгите е неясно и загадъчно; тайната не е известна на всички, а само на равините, хакамите и фарисеите, които се наричат между себе си хасиди. Те вярват, първо, че, убивайки християнин, правят угодно за Бога дело; второ, употребяват кръвта за магии, по суеверния обряд.

Например в деня на сватбата равинът подава на новобрачните печено яйце, посипано вместо със сол, със засъхнала кръв на християнски мъченик“.

Обстоятелството е много показателно, защото в следствените дела по подозрение на евреи в ритуални убийства се е разкривало именно, че са топили хапки хляб в кръв и са си ги делили помежду си.

„Младите ядат яйцето, — продължава Неофит — а равинът чете молитвата, в която им желае да лъжат християните и да се хранят с плодовете на техния труд. Евреите-фанатици употребяват кръв от убит християнин при обрязването, пускайки в чаша с вино капка кръв от обрязаното дете и друга - от убит християнски младенци“.

И това сведение е забележително, защото се повтаря в много и различни показания... например, по Велижското дело Максимова разказала, че кръвта била нужна на евреите, по думите им, за еврейски рожденици; подобно показание направила и Текла Селезнева, по едно друго, Минско дело, в 1833 г.

Неофит говори още, че евреите, когато ядат на Пасха

безквасни хлебчета, бълвайки всякакви хули по християните, пекат и един такъв хляб отделно, посипвайки го със засъхнала на прах християнска кръв; този ритуален хляб наричат *ефикоимон*. Това е потвърдено от следствията по такива дела, а и в споменатото Велижско дело; там три жени, работещи у евреи, дали показания, всяка поотделно, че сами месили тесто за този хляб, като сложили в тестото малко от придобитата от евреите християнска кръв. Всеки, който е живял между евреи, знае, че те пекат един особен, свещен хляб, не само отделно от другите и в друго време, нощем в навечерието на Пасхата, но и че при приготвянето на тайнствения хляб всички деца, жени и домочадието са изкарвани от стаята и вратата се заключва. Юдеите хасиди слагат в тестото на този хляб, ако могат да си доставят, християнска кръв.

Забележката на някой от еврейските защитници, че ако това им е необходимо, не е нужно да посягат на убийство, а могат винаги да си доставят кръв по друг начин, не е основателна, защото тайнството на обряда изисква именно мъченическа християнска кръв от невинен младенец, а не например кръв от болен и др. Даже и в тези случаи, когато евреите действително се опитвали да се сдобият с кръвта, без да убиват човека, кръвопускането все пак винаги се съпровождало с насилие, както се вижда от следните случаи: отрязване края на на езика селянина от Волин в 1833 г. и насилственото кръвопускане на девойчето в Луцк, в 1843 год.

Неофит твърди, че някои евреи се мажат с християнска кръв, за да се излекуват от разни недъзи; че при погребение такива употребяват и яйчена пудра с християнска кръв; на празднике Пурим, през февруари, в памет на Мардохей и Естер, фанатични евреи убиват християнин, символизиращ персийския им враг Аман и пекат триъгълни меденки с капки от неговата кръв *(т.нар. „Аманташен“ (Hamantashen) – ушите*

на Аман, за които писахме вече в друг материал - б.р.). Пак тогава крадат, ако могат, християнски деца, държат ги затворени до Пасхата и извършват ужасното ритуално убийство, като ги мъчат, както Христос е бил мъчен. Неофит признава, че баща му е съобщил тази тайна под клетва и заплаха да не я открива на никого, докато е жив, „но, — споделя той — признавайки за свой отец Господ Иисус Христос, а Църквата - за свята майка, обявявам сега цялата истина“.

Повече от тридесет писатели са писали по тази тема в различни времена и свидетелствуват с множество примери, по различно време и в различни държави, разглеждат тайното учение на евреите, смисъла и значението на тоя безчовечен обряд и доказват неговото действително съществуване. Бренц, например, сам покръстен евреин, говори съвсем ясно, че зверския обряд съществува, но се държи в голяма тайна, даже между евреите.

В издадената от Пикулски в 1760 год. в Лемберг книга за евреите (Ziosc Zydowska) става дума, че в 15-тия ден на месец Шеват старейшината прави сметка, колко събрани пари има в синагогата за християнската кръв, за която внася средства всеки евреин, още от тринадесет годишната си възраст; после се наемат специални евреи, които да отвлекат дете, което държат затворено, хранят го добре 40 дни и го предават на мъченическа смърт. В това време се стараят да доставят частици от Св. Тайни (Hostye Konsecrowana - причастието), за да се поругаят над тях с особен ритуал. Това потвърждава и Велижското и други криминални дела. В първото това е видно от заловена кореспонденция на задържаните евреи, където се говори, че те са подкупили жена, която не е глътнала Св. Тайни, по време на причастието, изплюла ги е в кърпа и им ги занесла. Подобни случаи се срещат нееднократно у византийските историци. Това се потвърждава и от бившия

равин Серафинович в Брест в началото на миналия век, който се покръстил и описал впоследствие злодеянията на евреите. Той говори, между впрочем, че сам е купувал от християни частици от свето причастие за споменатото поругание.

Серафинович разказва за гнусния безчовечен обряд на ритуално жертвоприношение не само като свидетел, но и като действащо лице; той казва именно: „заповядах да завържат към кръст едно дете, и то дълго живя; другото заповядах да приковат с гвоздеи, и то бързо умря“. Той говори още, че предварително поставят младенеца в бъчва и я търкалят, — обстоятелство, потвърждаващо се в почти всички криминални съдебни дела, свързани с подобни убийства.

Бившият равин казва, че за заколването на детето се използва особен нож със златна дръжка и сребърно острие, а в Велижското съдебно делото се говори за намерен сребърен нож. Серафинович уверява, че в еврейската книга Гулен се говори за споменатата бъчва; и че **равинът изговаря при това действие: „проливаме кръвта на всяко незаконородено, както вече сме проляли кръвта на Бога им“**. В пълните екземпляри на книгите на Талмуда Санхедрин, по уверение на Серафинович, в глава 7 е казано: „децата на християните са незаконородени, а писанието повелява да се мъчат и убиват незаконородените“. В Талмуда мъртвите християни са наречени дохлими и вследствие на това не следва да бъдат погребвани. Пикулски изтъква именно това, като причина измъченото и убито дете да не го погребват, а да го захвърлят някъде. **Затова почти всички подобни злодейства действително си приличат, тъй като телата на децата били случайно намирани или в поле, или в гора, или плуващи по вода.**

Това показва и защо евреите не се стараят да скрият трупа – защото са задължени от обряда.

В книгата Санхедрин, гл. 6 и 7, е казано: „Убийство на християнин е богоугодно дело. Ако евреин убие евреин, да се накаже със смърт; ако убие християнин, не подлежи на наказание“. Но главното тълкуване на гнусния обряд, според Пикулски, е че, **убивайки християнски деца, евреите си внушават, че убиват в тях Христос** и че ожесточението им против християните може да се насити само с християнска кръв. Отрокът трябва да бъде момче, защото Иисус Христос бил мъж.

В книгата „Басни Талмудови“, напечатана първо на полски език в Краков, а след това, в 1794 год., на руски език в Почаевския манастир, също се потвърждава, че в месец нисан (април) евреите разпъват и мъчат християнски младенец, ако могат да си го доставят. За това се споменавало в книгите от Талмуда Зихфелеф, Хохмес и Наискобес. Съчинителят говори, че на евреите им е нужна кръвта на младенец за следните цели:

1) за магия срещу християните; 2) за сватбения обряд; 3) за обряда при погребение; 4) на Пасха, за хлебните опресноци или т.нар. маца; 5) за успешен оборот в търговията; 6) за празника Пурим, когато равините слагат тази кръв в брашно.

Айзенменгер прибавя - за спиране на кръвотечение при обрязването; за полово възбуждане и накрая, въобще за жертвеното примирение с Бога.

Истинския смисъл на опасните за евреите изречения в Талмуда е прикрит и закодиран преднамерено, изключително хитро и загадъчно. Така например, по известно само на един посветен в тайнствено кабалистическо правило, не се четат тези думи, които са написани, макар да има смисъл в тях, а се представят буквите, всяка от които има отделно нумерологично значение и тогава излиза съвсем друго; в други места са вмъкнати думи, на които всяка буква означава

цяла дума, и следователно, мнимата дума съдържа в себе си цяло изречение.

Каквато и клетва да бъде заставен талмудист да даде пред християнин, отнасяща се до християнин, тя при всички случаи е невалидна и никога не би обвързала нито един талмудист. **Всичко, казано в Стария Завет за хората, човека и човечеството евреите отнасят към себе си и изключително само за себе си, защото само те били хора, а другите народи били животни**.

Ето няколко примера от Талмуда, дадени от покръстения евреин Поздерски по повод Велижското дело: «Вие, евреи, сте хора, а не другите народи на света» (Талмуд, кн. Бава-меция, разд. 9). Затова Талмудът разрешава всяка обида, насилие и кражба на друговерека от евреина: „От ближния не отнемай нищо, както гласи заповедта; но ближния твой е евреинът, а не другите народи на света“. (Талмуд, кн. Санхедрин, разд. 7, лист 59). Така Талмудът тълкува Стария Завет от началото до края и навсякъде прави това различие, назовавайки човек и ближен израилтянина, но никога друговерека.

Ето още примери:

„Благослови покойника, ако видиш гроб на евреин, и проклинай умрелия от друг народ, като казваш: обезчестената ви майка, се черви, че ви е родила и т.н.“. (Талмуд, кн. Брохес, разд. 9, лист 58).

„Ако някой каже, че Бог е приел човешка плът, той е лъжец и достоен за смърт; затова срещу такъв човек на евреина му е позволено да свидетелства с лъжа“. (Талмуд, кн. Санхедрин).

„Иноверец, убил иноверец, е равно на евреин, убил евреин — наказва се със смърт; но евреин, убил иноверец, не подлежи на наказание“. (Кн. Санхедрин, разд. 7, лист 59).

„Ако иноверец чете Талмуд, той е достоен за смърт, защото в Стария Завет е казано: «Моисей ни даде закона» - т. е. дал е на нас, но не на народите. (Пак там).

Но Моисей забранява употребяване в храната на кръв. На което те отговарят: по учението на Талмуда и равините, военната служба и болестите освобождават от закона въобще и от забраните на вид храна; а Талмуда именно разрешава, в известни случаи, употребата в смеси с ястие на кръв от риба или човек (Талмуд, кн. Иоре Деа, разд. 66, лист 53): «кръв скотска, зверина и птичия забранява се; рибя кръв не е забранена, ако може с положителност да се докаже, че е действително рибешка».

Въобще, рибната и човешка кръв, както по закон не се забранява, във всяка смес с ястия се разрешава. В книгата Шулхан Арух, стр. 42, стих 67, е казано ясно: «**кръвта на скота и звяра да се употребява не бива, а кръв от човек, за наша полза, може**». В тълкуването на приведеното място се казва: «Християните отдавна са предупредени, но ние не трябва да се въздържаме от кръв, защото, така пише в книгата Тойсвюс». А на стр. 119 се споменава: «не дружи с християнин там, където на тебе не е удобно... за да не узнаят за проливането на кръв». Ето повече от подозрителен пример за пропуснато в Талмуда с многоточие.

Подофицер Савицки, покръстен евреин, дава показания по случая в Гродненска губерния в 1816 год., че евреите действително употребяват християнска кръв от невинни деца. Той твърди, че обряда се извършва в средата на април, за Пасхата, като на всеки евреин, успял да достави младенец, се опрощавали греховете; за изтезанията, разпятието и останалото по обряда имало подробни правила, и всичко трябвало да се изпълни в синагога; но ако има опасност, че нещата ще се разчуят, разрешено било да се убие

християнина, където и както може, без съблюдаване на правилата; затова и бъчвата, в която трябвало да се търкаля жертвата, за да се извлече подкожната кръв, в по-ново време е отменена. Савицки казва още, че по време на изтезанията евреите четяли молитвата от книгата Мангохим: «радвайте се и веселете се, да се извлече тази кръв в памет вечна, не като от тоя отрок, но като от падналия Кудра (Спасителя)». После следвала молитвата от книгата Сейдер на Олейн: «Християните се покланят на кумири, камъни или дървета, изобразявайки на тях Христос, но не получават от Него никаква помощ. Да изчезне името Му и да погинат вярващите в Него, като трева изсъхнала и като восък стопен».

Редник Фьодоров от Финландския полк, покръстен евреин, както и покръстения евреин Грудински, в своите показания по Велижското дело през 1830 г., също потвърждават за тези ритуали. Фьодоров знаел от баща си, че той сам е употребявал мъченическа християнска кръв в безквасни хлебчета (опресноци) на Пасха.

Грудински казал, че в тайната книга Рамбам обрядът е описан в подробности; че е чел книгата и че в екземпляра му имало нарисувани всички принадлежности, необходими за извършването му; че затова се държат в синагогата желязна корона, две железни копия, нож за обрязване, полукръгло длето и бъчва, за извличането на подкожната кръв.

Грудински съобщава и за едно много важно обстоятелство: за възпоменание на предателството на Юда Искариотски жертвата трябва да се купи за 30 сребърника; но в случай на невъзможност може да се похищават и после да се дадат парите под някакъв друг предлог, макар в различно време. Така по Минското дело в 1833 г., Текла Селезнева е казала, че евреинът Орко Сабуня ѝ обещал 30 пари за християнско дете, а Никулски (в „Zlosc Zydowska“ 1760, Лемберг) говори, че

евреите внесли за кръвта и за младенца по 30 копейки от сребро; Серафинович сам признава, че платил по 30 червони, и т.н.

Грудински обяснява: Спасителят, според евреите, не бил син Божий, а човек, и творил чудеса с черна магия. Така превърнал израилтяни в стадо свини и ги удавил в езерото. А евреите, на които Бог заповядал да разпънат и мъчат Христос, повтарят това сега над последователите Му, утолявайки жаждата си за мъст с тяхната кръв и **предавайки техните младенци на заколение, вместо пасхални агънца**.

Абатът Киарини напечатал в Париж в 1830 г. своето съчинение за еврейството. Той безпристрастно доказва, че всички правила на Талмуда съдържат разрушително учение, не признаващо нито друго общество, освен еврейското, нито даже самото човечество или човека, освен еврейството и евреите. Киарини разобличава юдейската лъжемъдрост, злобния фанатизъм и нетърпимост. Той написва това с високата и благородна цел да покаже начин и средства да се извади нещастния еврейски народ от гибелното му положение.

В министерството на вътрешните работи има записка от еврейската книга Ец-Хаим, писана в XVI век от равина Хаим Витал, живял в Полша. Той обявил писмено, че обичая да се изтезават християнски деца действително съществува.

Ето превода:

«Когато заколим животно, от него отлита сянката на живота заедно с известна частица святост и се обръща в полза за тоя, който го изяжда;.. О**т всичко това ние заключваме, че убиването и пиенето на кръвта на гоя (неверника) умножава светостта на Израел и евреите**».

След такова изразително и неоспоримо доказателство за съществуването на такъв обряд трябва да кажем, че евреите в голямата си част не го следват, но да се отрича самото му съществуване е невъзможно.

Още в първите векове на християнството евреите носели по улиците изображение на Аман на кръст в поругание на християните и нееднократно убивали от злоба християни *("Църковна История" - Й. Шрьок, т. VII)*. В полските и литовски закони от 1529 г. е имало особен закон: «При обвинение на евреи в убийство на християнско дете са нужни трима свидетели от християните; а който не докаже обвинението, сам подлежи на наказание» *("Размисли върху древните и съвременните закони на Полша и Литва. т. I - за привилегиите на евреите" - Т. Чацки)*...

Следва продължение...

(Статията е допълнение към материала „Относно сектата на Путин, Зеленски, Тръмп, Нетаняху, Сорос, Ротшилд и мн. др. или КАК ХАБАД ВОДИ СВЕТА КЪМ НЕГОВИЯ КРАЙ“)

Източници:

- „Свещено Писание“ – Стар и Нов Завет;

- „Кървава пасха. Европейските евреи и ритуалните убийства. Гл. 3“ – Ариел Тоаф (Pasque di sangue. Ebrei d'Europa e omicidi rituali – Ariel Toaff);

- „Разискване за еврейските убийства на християнски деца и употребата на кръвта им“ – Владимир Иванович Дал;